

Учітесь,
читайте,
І чужого
научайтесь,
Й свого
не цурайтесь.

Т.Шевченко

У номері:

До 200-річчя з дня народження Т.Шевченка	1
З історії школи	2
Будні «Козацької республіки»	3
Проба пера	4
Художня палітра	5
Сторінка ерудита	6
Це цікаво	6
Привіт, вундеркінде	6

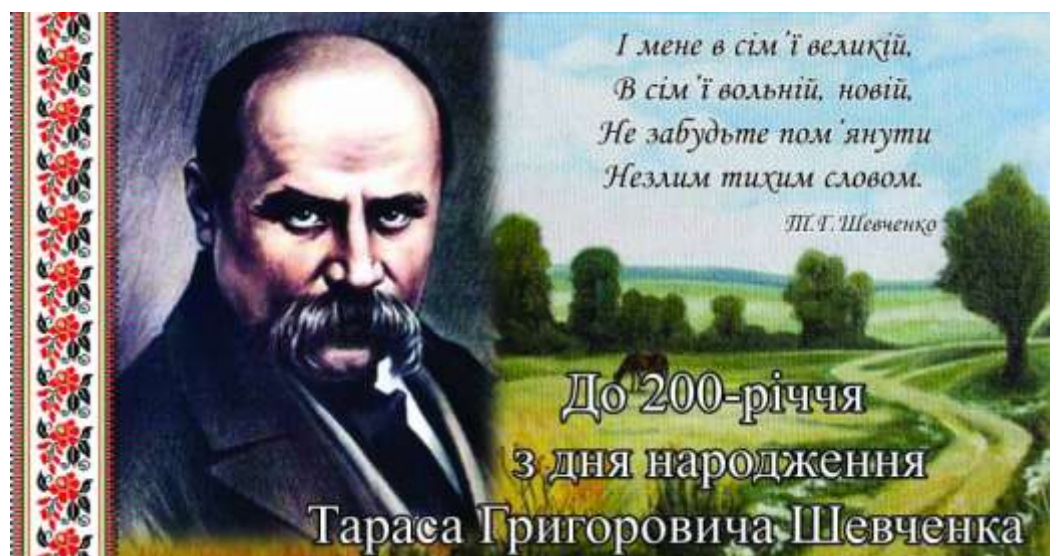

ДРУЖН@ 7я

Газета дитячо-юнацької організації «Козацька республіка»
та педагогічного колективу
Прилуцької загальноосвітньої школи I-III ступенів № 7

№ 7

Березень 2014

9 березня виповнилося 200 років з дня народження великого сина українського народу, геніального поета й мислителя Тараса Григоровича Шевченка. «Я не знаю іншого поета, який би так повно поєднав у собі поета національного і поета народного», — писав про Великого Кобзаря і його значимість для України російський письменник Вікентій Вересаєв.

Про Шевченка багато сказано, але його творчість і надалі продовжують досліджувати, оскільки феномен митця й досі не розкрито. Велич Кобзаря — у величі всієї України й в особистій долі кожного українця. Життя та творчість поета є для всіх нас взірцем, своєрідним моральним кодексом нації. Він став культовою фігурою у формуванні національної свідомості серед української інтелігенції, а його вплив на національну культуру залишається відчутним й донині.

Про світове визнання та славу поета свідчать пам'ятники в Палермо, Бухаресті, Вашингтоні, Нью-Йорку, Парижі та інших містах світу. В Україні та за кордоном існує багато музеїв Тараса Шевченка. Найбільший меморіальний комплекс, присвячений Кобзареві, — Шевченківський національний заповідник на місці поховання поета на Тарасовій горі поблизу Канева. Світлий і нетлінний образ степової Чернечої гори біля Канева — могили великого Кобзаря — став національною святиною. У галузі літератури та мистецтв щорічно присуджується Шевченківська премія — одна з найпрестижніших відзнак України.

Тарас Григорович Шевченко навіки залишився в душі українського народу як символ та оберіг невичерпної духовної величі.

Світова слава Шевченкова зростає й шириться разом зі славою його народу, разом із зростанням ролі й престижу нової, вільної України...

О.Гончар

З історії школи

Пам'ять про Великого Кобзаря

Щороку в березневі дні все свідоме українство вшановує свого Генія й Пророка, який став символом України, Тараса Григоровича Шевченка. У ці дні ми, учні та вчителі школи, відзначаємо 200-річний ювілей великого поета й мислителя.

Ім'я Тараса Григоровича тісно пов'язане з історією нашої школи. На шкільному подвір'ї знаходиться перший пам'ятник поетові в нашому місті. Історія його появи досить цікава. Думка про спорудження пам'ятника Шевченкові виникла ще на початку ХХ століття. Перше невелике погруддя прилучани спромоглися поставити на міській площі під час німець-

кої окупації на постаменті, який лишився від пам'ятника Леніну. Після визволення міста воно зникло, та згодом віднайшлося. Саме це погруддя і є окрасою подвір'я нашої школи.

Також протягом довгого часу сьома школа носила ім'я Т. Г. Шевченка. Так, архівні документи свідчать, що з 01.02.1923 року вона стала називатися трудовою семирічною школою ім. Т.Г Шевченка з українською мовою викладання. Це ім'я зберіглося в назві школи десь до 90-х рр. ХХ ст., а потім зникло під час чергової зміни назви.

Володимир Зуб,
директор школи

«Проїжджаючи Прилуки, раджу вам зупинитися в цьому місті...»

Тарас Шевченко

Не всі міста України можуть похвалитися тим, що їх відвідував хтось із великих людей. А от Прилуччина не може змовчати, що у свій час тут гостював Тарас Шевченко – поет зі світовим ім'ям, чиї слова раніше знала напам'ять кожна українська сім'я як молитву.

Поет був у приудайському краї 5 разів. У 1843-му й 1844-му роках Тарас Григорович був у Прилуках проїздом. Вулиці, люди, архітектура міста не залишили митця байдужим. Про все побачене він розповів у своїй повісті «Музикант».

Значно довше побачення з Прилуччиною відбулося в 1845-му році, коли Шевченко їхав за завданням Київської археологічної комісії змальовувати історичні та архітектурні пам'ятки.

Наступним став приїзд Т.Шевченка до Прилук 1846-го року, коли він подорожував з Лубен до Ніжина. А останній раз поет побував у нашому місті, повертаючись в Україну з Петербурга в 1859-му році. Тоді він ночував у повітового вчителя, якого називав своїм «Вергілієм».

Прилуки пам'ятають про великого українця. Нагадують прилучанам про це пам'ятники Кобзарю. Одна з вулиць носить

його ім'я. На ній знаходиться невелике погруддя Шевченка. Справжньою окрасою міста став пам'ятник Шевченку-художнику в міському сквері.

Сліди Тараса Шевченка не залишилися непоміченими в Прилуках, а стежки, якими він ходив, ніколи не заростуть.

Лариса Коломійченко,
педагог-організатор

Феномен Шевченка... символізує душу українського народу, втілює його гідність, дух і пам'ять. Є. Сверстюк

Будні “Козацької республіки”

Ми тебе не забули, Тарасе

Традиційно на початку березня Україна вшановує пам'ять Великого Українця Тараса Григоровича Шевченка – величної особистості, знаменного митця, художника й поета, фундатора української літератури. Будь-який рядок із «Кобзаря» – це настанова від великого мислителя, це повчання від Батька нації, це біль та крик душі справжнього українця з чистою та щирою душею.

3 нагоди святкування Шевченківських днів у школі пройшов тематичний тиждень вшанування пам'яті національного генія, народного поета України. Організовано виставку учнівських творчих робіт

«Ми тебе не забули, Тарасе!» та стінгазет «Живи, Тарасе, поміж нас».

04 березня 93 учні взяли участь

у Всеукраїнській грі «Соняшник».

Справжнім святом поезії став конкурс читців «Нас єднає Шевченкове слово», який зібрав усіх, хто шанує невмирущу поезію Великого Кобзаря.

Позмагатися за першість у званні на найкращого знавця творчості та життя Кобзаря мали можливість учні 8-х класів під час проведення брейн-рингу «Ми любимо твори Т.Г.Шевченка» та п'ятикласники, для яких було проведено мовну гру-конкурс «Слово до слова — складається мова».

Спогади та емоції, що виникли під час проведених заходів, обов'язково зроблять нас кращими, світлішими та терпимішими один до одного. Вони дадуть змогу пригадати, що ми українці, козаки, діти славетного Кобзаря.

Наталія Скиба,
учитель української мови та літератури

Флеш-моб «Читаю Шевченка»

5 березня учні 4-А класу разом із працівниками міської дитячої бібліотеки провели флеш-моб у центрі міста. Ми давно готувалися до 200-річчя з дня народження Великого Кобзаря. Радилися, обирали форму проведення самого дійства. Вирішили, крокуючи в ногу з часом, провести цей захід у формі флеш-мобу, щоб привернути увагу прилучан до творчості Тараса Григоровича Шевченка.

З величезним натхненням у дворі дитячої бібліотеки кожен учень прочитав свій улюблений вірш великого поета. Приємно було бачити, як перехожі зупинялися й слухали маленьких виконавців. Дитячий голос лунав сильніше,

упевненіше, і летіло над містом таке щире й вічне Шевченкове слово.

Працівники бібліотеки супроводжували нас до пам'ятника Шевченку. Діти поклали квіти Тарасові, а потім спілкувалися з прилучанами, вручали їм маленькі листівки з віршами українського генія зі словами «Читайте Тараса». Люди підходили до нас, цікавилися, дякували учням за вірші.

Усі отримали часточку добра, щирості, перейнялися духом патріотизму, який так необхідний саме зараз, у непростий для України час. Вірші Тараса Шевченка вічні й завжди актуальні.

Ольга Бойко,
класний керівник 4-А кл.

Шевченко – це той, хто живе в кожному з нас. Він – як сама душа нашого народу, правдива і щира... О.Гончар

Проба пера

Його слова завітні, незабутні,
Його молитва Богу для людей,
Немов скарбниця таїн самотності,
І дар, дарований поетом для дітей.

Рядки віршів, що їх вже знає кожен;
Картини, що змальовують буття.
Він батьком для народу бути може.
В його творіннях наше все життя.

О батьку, тебе знатимуть нащадки,
І діти їх дітей, що в світі будуть жить,
Бо залишив для нас ти диво в спадок,
“Кобзар”, що неможливо не любить.

Твій дух могутній з нами вічно буде.
Він захистить нас, зможе зберегти.
Україна тебе, батьку, не забуде.
В серцях людей безсмертним будеш ти.

І болем озивається душа

Гортаючи сторінка за сторінкою книгу життя, я переконуюся, що історія моєї сім'ї, як і історія моєї України, вишита червоними і чорними нитками.

Де береться сила? Від Любові й Добра, що переповнюють бабусину душу. Навіть найстрашніші лихоліття згадує вона через призму прощення, багато розповідає мені про перші колгоспні роки, про лихоліття війни.

А сьогодні бабуся простягла збляклу від часу вишивку. На ній — знайомий задумливий погляд з-під густих брів. Уважні світло-сірі очі, здається, зазирають у саму душу. Дивляться пильно й осуджуюче. “Чиїх батьків ти дитина?” - ніби запитують вони.

Кучерява смушева шапка насунута на високе чоло...Портрет дорогої серцю кожного українця людини...Портрет Шевченка, який за нашим звичаєм обрамлений різнобарвним віночком із кучерявих мальв, скромних чорнобривців, блакитноокого барвінку.

- Бабусю, а чому саме такий дарунок? Ми могли б собі купити портрет Шевченка. І сучасний, а не такий допотопний.

Бабусині сухі вуста якось гірко скривились.

- Він не допотопний, дитино. То я сама його вишивала, як була такою, як ти тепер. Думаю, що лише за нього відбула десять років німецьких таборів. Пам'ятаю, як зайшли до хати німці. Один із них зірвав зі стіни моє вишивання. А я ж з такою любов'ю мережила. Німець шпурнув мою роботу на землю й почав витирати об неї ноги. Вся наша сім'я зі страху не наважилася й

слова мовити. І раптом у мені щось надломилось, здригнулося, збунтувалося. Я, сама не сподіваючись від себе такого, кинулася вперед із криком: „Що ви робите?” й вирвала вишивку з-під ніг вояка. Раптово відчула удар по голові... Як не дивно, але мені чомусь майже не боліло. Я притулила до грудей згорточок полотна. І таким він став мені рідним, домашнім, своїм, що я не думала про те, як буде потім. А потім були далекі німецькі табори. А в бараці під моїм благодійним матрацом, набитим тирсою, чекало на мене моє українське вишивання, і, коли було особливо тяжко, я торкалася рідних серцю узорів і схлипувала, тамуючи в горлі гіркий клубок. І чимось домашнім, до болу рідним віяло на мене. Під завивання вітру, від якого ходором ходили благодійні стіни нашого бараку, я згадувала рідних і близьких, своє село і домівку. Вишитий Шевченків портрет міцно стискали мої руки. І я якось відчула, що не так приймаю ці фізичні й духовні муки. Що цей згорток, цей портрет підтримує мене в скрутну хвилину, додає мені сили вижити, вселяє віру й надію у скалічену страхом душу.

Бабуся замовкла. По старечих щоках текли сльози. Я гладила бабусині руки, витирала руками щоки, і сама не могла стримати сліз.

- Бережи, онучко, цей портрет, бо це все, що в мене є найдорожче. Я хочу, аби воно було дорогим для тебе. Може, воно й справді магічну силу має, бо застерігає: “І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь”.

Так і з'явився цей портрет у моїй кімнаті, і для мене ім'я Кобзаря стало мірилом духовності в нашій сім'ї.

Наталія Галіч, учениця 9 кл.

Гуманізм Шевченка, його ставлення до людини, його постійна турбота за пригноблених – як це зараз нам співзвучно!

П.Тичина

Художня палітра

Ілюструємо “Кобзар”

“Садок вишневий коло хати”.
Робота родини Заболотного
Олександра (1-А кл.)

“Т.Г.Шевченко”.
Робота Кравченко Катерини
(6-А кл.)

“Кобзар”.
Робота Харченко Яни (5-Б кл.)

“Садок вишневий коло хати”.
Робота родини Костюченка
Віталія (1-Б кл.)

Колись довелося мені прочитати:
„Яке то щастя - „Кобзаря” в руках тримати!”
І я признатися вам мушу:
Слова ті назавжди запали в душу.
Коли цю книгу відкриваю,
Красу землі всю відчуваю,
І біль, і стогін в ту хвилину,
Й літопис рідної України.
Рядок за рядком – найщиріші у світі –
І більшість із них стражданням сповиті.
Та вірив поет, що настане година –
Устане з колін його рідна Україна...
Збулися пророчі Шевченка слова –
Тарасова дума вічно жива!

“Тече вода з-під явора”.
Робота родини Ситченка
Сергія (4-Б кл.)

“Садок вишневий коло хати”.
Робота Матченко Катерини (6-А кл.)

**Катерина Гіль,
учениця 8 класу**

“Дитячий Кобзар”. Робота родини
Платова Олексія (2-Б кл.)

**Незмирущий дух поета, як і раніше, витає над рідною
Україною... П. Грабовський**

Сторінка ерудита

- ◆ Слово «Бог» у творах Т. Шевченка зустрічається майже 630 разів;
- ◆ у 1939 році, коли споруджували пам'ятник Кобзареві й визначали точне місце поховання Шевченка, то розрили могилу. Відкривши труну, побачили, що Шевченко лежав, як живий, після 78 років поховання;
- ◆ у Каневі за кілька кілометрів від могили великого Шевченка спочиває його наречена Ликера Полусмакова;
- ◆ доля останньої бібліотеки Кобзаря, що налічувала 110 назв книг, і досі не відома;
- ◆ Тарасові Шевченку в Україні й світі встановлено приблизно 1100 пам'ятників;
- ◆ найвищий у світі пам'ятник Шевченкові, висотою 7м, стоїть у м. Ковелі;
- ◆ перший пам'ятник Шевченку на українській землі встановили в Харкові в 1897 році;
- ◆ майже на всіх континентах світу є пам'ятники Шевченку; відсутні вони в Німеччині, Великобританії, Естонії, Латвії, Киргизії;
- ◆ понад 300 сходинок ведуть на Тарасову гору в Каневі; ними пройшло 11 млн. людей зі 150 країн світу (приблизні підрахунки);
- ◆ найбільше пам'ятників Шевченку в Галичині

(500), де він ніколи не був;

- ◆ у творах Тараса Шевченка згадується понад 80 різних рослин, а верба – аж 40 разів;
- ◆ відомо 11 фотографій Шевченка, з яких збереглося 10; перша датується 30.03.1858р;
- ◆ Шевченко мав прегарний драматичний тенор;
- ◆ з «Кобзаря» оспівано в різних музичних формах 250 творів; на творчість Шевченка відгукнулося понад 120 композиторів; Микола Лисенко оспівав 87 поетичних зразків Шевченка;
- ◆ в Україні лише три музеї Тараса Шевченка;
- ◆ у містечку Форт-Шевченко (Казахстан) можна доторкнутися до лави з каменю-черепашнику, виготовленої самим Тарасом, а пройшовши парком, побачити вербу, яку 150 років тому посадив сам поет; і якщо зібрати всі дерева, посаджені з гілок, узятих із цієї верби, вийде цілий ліс.

*Підготувала Олена Базарна,
учитель української мови та літератури*

Це цікаво

Пророчі слова

Умираючи, батько Т. Шевченка розпорядився, як годиться, своїм скромним майном та господарством. Його воля дивує надзвичайною пророчою проникливістю щодо майбутнього генія українського народу, свого сина:

— Синові Тарасові з мого хазяйства нічого не треба, - сказав батько. – Він не буде абияким чоловіком. З нього вийде або щось дуже добре, або велике ледащо. Для нього мій спадок або нічого не значитиме, або нічого не допоможе.

*Будеш, батьку, пакувати,
Поки живуть люди,
Поки сонце з неба сяє,
Тебе не забудуть....*

Привіт, вундеркінде

Літературна вікторина «Сторінки життя Великого Кобзаря»

1. Звідки пішло прізвище Шевченко?
2. Назвати імена батьків, братів і сестер поета.
3. Хто був ініціатором викупу Шевченка з кріпацтва, хто брав у цьому участь?
4. У 1839 р. за постановою Академії мистецтв Тараса Григоровича нагороджено відзнакою. Що це за нагорода?
5. Що було причиною заслання поета?
6. За участь у якому таємному товаристві засуджено Т.Г.Шевченка?
7. За які мистецькі твори Шевченко-художник одержав звання академіка?

Народ Шевченка не забуває і ніколи не забуде. Поет живе в серцях свого народу. М. Рильський